

Sygn. akt I C 312/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekret. sądowy Kamil Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa M. P. (1), M. P. (2)

przeciwko (...) S.A w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwoty po 2.557,50 złotych (dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt siedem 50/100) tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 lutego 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwoty po 1.220,50 złotych (tysiąc dwieście dwadzieścia 50/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zwraca pozwanemu ze Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 99,27 złotych (dziewięćdziesiąt dziewięć 27/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki zaksięgowanej pod pozycją 500019879559.

Sygn. akt I C 312/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 5 maja 2017 roku, M. P. (1) i M. P. (2), reprezentowani przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wnieśli o zasądzenie na swoją rzecz solidarnie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 7.151,52 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 lutego 2017 roku do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 22 października 2016 roku miał miejsce wypadek samochodowy, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący współwłasność powodów. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność i w toku postępowania likwidacyjnego przyznał na rzecz poszkodowanych odszkodowanie w wysokości 7.763,64 zł brutto. Zdaniem powodów kwota ta jest zaniżona względem realnych kosztów naprawy, które to zaniżenie znajduje źródło w licznych błędach w kalkulacji wykonanej przez pozwanego, w efekcie których została naruszona zasada pełnego odszkodowania. Strona powodowa załączyła prywatną kalkulację naprawy, według której koszty naprawy przedmiotowego pojazdu wynoszą 14.915,16 zł. Powodowie wzywali pozwanego do zapłaty, jednakże bezskutecznie.

/pozew k. 2-5/

W odpowiedzi na pozew Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowana przez radcę prawnego, wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

Pełnomocnik pozwanego nie kwestionował zasady odpowiedzialności za przedmiotową szkodę, zakwestionował natomiast powództwo co do wysokości. W ocenie pełnomocnika pozwanego wypłacona kwota odszkodowania jest odpowiednia do wysokości szkody, została ustalona prawidłowo, uwzględnia rzeczywiste i niezawyżone koszty naprawy pojazdu uszkodzonego oraz pozwala na przywrócenie tego pojazdu do stanu sprzed szkody. Prywatna kalkulacja powodów nie może, w ocenie pozwanego, stanowić dowodu w sprawie, pozwany zakwestionował koszt naprawy oraz zakres uszkodzeń pojazdu uszkodzonego wskazane w prywatnym kosztorysie. Dochodzoną pozwem kwotę należy, zdaniem pozwanego, uznać za wygórowaną, a ponadto za niewykazaną. Naprawa pojazdu z użyciem części oryginalnych stanowiłaby bezpodstawne wzbogacenie powodów.

/odpowiedź na pozew k. 33-37/

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 października 2016 roku miała miejsce kolizja drogowa. Kierujący pojazdem marki R. nie dostosował prędkości do warunków ruchu i doprowadził do zderzenia z pojazdem marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) należącym do powodów. W wyniku zdarzenia, uszkodzeniu uległ pojazd powodów. Szkada miała charakter szkody częściowej.

W dacie zdarzenia jego sprawca posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...).

/okoliczności bezsporne, zaświadczenie k. 11, oświadczenie k. 69-70/

Po otrzymaniu zgłoszenia szkody pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne, decyzją z dnia 14 grudnia 2016 roku przyznając na rzecz uszkodzonych odszkodowanie w łącznej wysokości 7.960,44 zł.

/bezsporne, decyzja k. 12-14/

Strona powodowa, kwestionując wysokość ustalonego i przyznanego na rzecz uszkodzonych odszkodowania zleciła sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy przedmiotowego pojazdu. Z kalkulacji naprawy nr 01/11/2016 z dnia 15 listopada 2016 roku sporządzonej w systemie Audatex wynika, że koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 14.915,16 zł brutto. W kalkulacji tej przyjęto stawkę za robociznogodzinę w wysokości 100 zł netto oraz wykorzystano wyłącznie części oryginalne z logo producenta pojazdu.

/kalkulacja naprawy nr 01/11/2016 k. 23-25/

Pismem z dnia 19 stycznia 2017 M. P. (1) wniósł odwołanie od decyzji przyznającej odszkodowanie, jednocześnie wzywając pozwanego do zapłaty kwoty 7.151,52 zł tytułem kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu w terminie do dnia 20 lutego 2017 roku.

/reklamacja k. 15-16, potwierdzenie nadania k. 17/

W odpowiedzi na powyższe wezwanie pozwane Towarzystwo (...) podtrzymało swoje dotychczasowe stanowisko.

/pismo k.18-18v/

Pojazd został sprzedany w dniu 9 marca 2017 roku na rzecz B. D..

/umowa sprzedaży k. 74/

Uzasadnione i konieczne koszty naprawy przedmiotowego pojazdu, wynikające z zakresu jego uszkodzeń powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 22 października 2016 roku, ustalonych w oparciu o ceny obowiązujące w (...) wynoszą brutto 13.075,43 zł. Uwzględniając wiek pojazdu i jego stan techniczny oraz rodzaj i stan części zamontowanych w nim przed szkodą, zastosowanie części zamiennych oryginalnych z logo producenta nie spowoduje wzrostu wartości majątkowej lub użytkowej pojazdu w stosunku do tej, jaką samochód przedstawiał przed szkodą. Pojazd powodów może być naprawiany w nieautoryzowanym serwisie, a średni koszt naprawy wynosi 10.143,98 zł. Stawka na roboczogodzinę na rynku lokalnym wynosi 100 zł netto dla serwisu nieautoryzowanego.

Przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku będzie możliwe jedynie z użyciem części oryginalnych. Stosując do naprawy pojazdu tzw. części zamiennie nieoryginalne nie opatrzone logiem producenta pojazdu bądź części o porównywalnej jakości – zwane inaczej częściami alternatywnymi, można przywrócić właściwości eksploatacyjne i wizualne pojazdu, jednakże należy liczyć się z konsekwencjami ich szybszego zużycia eksploatacyjnego lub statystycznie większego prawdopodobieństwa awaryjnego zużycia – awarii. Jakość części nieoryginalnych bez logo producenta odbiega od jakości części fabrycznych, w związku z czym nie zapewniają one skutecznej naprawy, przywracającej wszystkie cechy techniczne, funkcjonalne oraz estetyczne pojazdu sprzed szkody.

/opinia biegłego z zakresu wyceny pojazdów i kosztów napraw powypadkowych w pojazdach G. P. (1) k. 48-56, kosztorys k. 57-68, opinia uzupełniająca /

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego przedstawionego przez strony. Sporządzone na zlecenie powoda i pozwanego kalkulacje stanowią jedynie dokumenty prywatne i jako kwestionowane przez strony, nie mogły stanowić źródła ustaleń odnośnie uzasadnionego kosztu naprawy pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na skutek kolizji z dnia 22 października 2016 roku. Wobec rozbieżności stron w zakresie ustalenia kosztów naprawy ww. pojazdu, na podstawie art. 278 k.p.c. niezbędnym było jednoznaczne ustalenie tej okoliczności za pomocą wnioskowanego dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej G. P. (2). W ocenie Sądu przedmiotowa opinia, stanowi rzetelne źródło wiedzy specjalnej w sprawie. Biegły udzielił wyczerpujących odpowiedzi na pytania Sądu zawarte w tezie dowodowej, ustalając w sposób zupełny okoliczności relewantne dla ustalenia rozmiaru uszkodzeń w pojeździe poszkodowanego oraz kosztów ich naprawy.

Wnioski opinii zasadniczej zakwestionowała strona powodowa, wskazując iż biegły niesłusznie pominął w swej kalkulacji niektóre z powstałych w pojeździe uszkodzeń, co miało wpływ na zaniżenie wartości naprawy. W uzupełnieniu opinii biegły podtrzymał swoją opinię zasadniczą, aczkolwiek uwzględnił część postulatów pełnomocnika powodów. Po dokonaniu korekty ustalił, iż koszty naprawy pojazdu powodów wynoszą brutto 13.075,43 zł.

Po uzupełnieniu opinia biegłego nie była dalej kwestionowana przez żadną ze stron, nie budziła także wątpliwości Sądu co do rzetelności.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

Żądanie strony powodowej znajduje oparcie w treści art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Stosownie do treści art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody, a zatem wysokość odszkodowania powinna jednocześnie odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym skutkom zdarzenia, z którego wyniknęła szkoda.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Powrót do zasad ogólnych oznacza przede wszystkim ukształtowanie odpowiedzialności na zasadzie winy kierującego pojazdem sformułowanej w przepisie art. 415 k.c. Ze względu jednak na fakt, iż ustawodawca polski wprowadził obowiązkowe ubezpieczenie komunikacyjne, odpowiedzialność za posiadacza mechanicznego środka komunikacji przejmuje ubezpieczyciel. W myśl przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) osoba poszkodowana w wypadku ma prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Nadto, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz pojazdu lub kierujący jest obowiązany do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (por. art. 34 ust. 1 ww. ustawy).

Powodowie dochodzili odszkodowania za koszty naprawy pojazdu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), po zdarzeniu z dnia 22 października 2016 roku. Pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności, a zatem okoliczności zdarzenia i podstawa odpowiedzialności pozwanej były między stronami bezsporne.

Osią sporu między stronami postępowania pozostawała wysokość należnego powodowi odszkodowania za koszty naprawy przedmiotowego pojazdu. Pozwany wskazywał, iż żądanie dochodzone przez powoda ponad kwotę wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego są nadmierne. Nadto podnosił zarzut, iż w sytuacji gdy pojazd został naprawiony, koszty naprawy szkody odpowiadają wysokości rzeczywistych kosztów naprawy. Ponadto zdaniem pozwanego, biorąc pod uwagę wiek pojazdu - który w momencie zdarzenia miał prawie 10 lat - wystarczy użycie części o porównywalnej jakości, zastosowanie zaś części oryginalnych prowadziłoby do bezpodstawnego wzbogacenia powodów kosztem pozwanego.

Przechodząc zatem do oceny zasadności wysokości roszczenia powoda zauważyć należy, co następuje. W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361 - 363 k.c.). Na podstawie odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne. Dla spełnienia swej roli, wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki, niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (por. uchwała w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

Nadto, zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, szkoda powstaje z momentem zaistnienia zdarzenia ją wywołującego i z tą chwilą powstaje też obowiązek naprawienia powstałego uszczerbku. Obowiązek ten nie jest przy tym uzależniony od faktycznego dokonania naprawienia szkody i wysokości poniesionych kosztów. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić.

W świetle powyższego, dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędnym było zatem ustalenie ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu. W tym zakresie Sąd oparł się w całości na opinii biegłego sądowego z zakresu biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego G. P. (1), jako na pełnowartościowym źródle wiedzy specjalnej, ostatecznie niezakwestionowanej przez żadną ze stron.

Nadto należy nadmienić, iż między stronami bezsporna pozostawała także okoliczność zaistnienia w omawianej sprawie szkody częściowej, nie zaś całkowitej. Wobec zgodności stanowisk Sąd nie czynił dalszych ustaleń w tym zakresie.

Zgodnie z treścią opinii przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, rozumiane jako zastąpienie części uszkodzonych takimi samymi częściami jak przed szkodą, było możliwe tylko poprzez zastosowanie nowych i oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu. Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy przedmiotowego samochodu wynosił w takim przypadku 13.075,73 zł. Z treści opinii biegłego wynika także jednoznacznie, iż stosując do naprawy pojazdu tzw. części zamienne nieoryginalne nie opatrzone logo producenta pojazdu, bądź części o porównywalnej jakości – zwane inaczej częściami alternatywnymi, można przywrócić właściwości eksploatacyjne i wizualne pojazdu, jednakże należy liczyć się z konsekwencjami ich szybszego zużycia eksploatacyjnego lub statystycznie większego prawdopodobieństwa awaryjnego zużycia – awarii. Jakość części nieoryginalnych bez logo producenta odbiega od jakości części fabrycznych, w związku z czym nie zapewniają one skutecznej naprawy, przywracającej wszystkie cechy techniczne, funkcjonalne oraz estetyczne pojazdu sprzed szkody. Należy zatem przyjąć, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku – a zatem w sposób zgodny z zasadą pełnej restytucji szkody, będzie możliwe jedynie z użyciem części oryginalnych.

Wobec wypłaty przez pozwanego kwoty 7.960,44 zł żądanie powodów zasądzenia na ich rzecz tytułem odszkodowania obejmującego koszty naprawy pojazdu kwoty 7.151,52 zł podlegało uwzględnieniu w części – w zakresie kwot po 2.557,50 zł dla każdego z powodów, stanowiących różnicę pomiędzy wartością szkody a wypłaconym odszkodowaniem, o czym Sąd orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo (pkt. 2 sentencji orzeczenia).

Sąd nie znalazł uzasadnienia dla zastosowania w przedmiotowej sprawie przepisów regulujących solidarność wierzycieli. Zauważyć wypada, że o solidarnym charakterze zobowiązania decyduje formalne ustanowienie solidarności, nie wystarczy zaś stwierdzenie wspólnego celu zobowiązania. Ustawodawca wyraził to bardzo dosadnie, postanawiając, że zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub z czynności prawnej (art. 369 KC). Przytoczona zasada odnosi się zarówno do biernej solidarności dłużników, jak też solidarności czynnej wierzycieli. Między stronami nie doszło do dokonania żadnej czynności prawnej, a zobowiązanie powstało w wyniku czynu niedozwolonego. Jedyne uregulowanie w tym zakresie dotyczące solidarności zawiera przepis art. 441 § 1 k.c. dotyczy on jednak sytuacji, gdy kilka osób odpowiada za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym – to ich odpowiedzialność jest solidarna. Jako warunki zastosowania art. 441 § 1 k.c. wskazuje się wyrządzenie szkody czynem niedozwolonym, jedność szkody, za którą ponoszą odpowiedzialność wszystkie podmioty oraz związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. między szkodą a zdarzeniem ją powodującym, za które to zdarzenie każdy ze współodpowiedzialnych ponosi odpowiedzialność. Z przepisu tego nie sposób wywieść jednak solidarności po stronie osób poszkodowanych. Powodowie są małżonkami i pozostają w ustroju wspólności ustawowej małżeńskiej. O ile solidarność bierna małżonków (jako dłużników) wynika z art. 1034 k.c. w związku z art. 46 k.r.o., to normy te nie odnoszą się do solidarności czynnej małżonków (jako wierzycieli) i brak jest takiego przepisu, który by ją wprowadzał. Obecnie solidarność wierzycieli nie występuje ex lege w żadnym stosunku zobowiązaniowym. Jedyńm zatem źródłem powstania solidarności wierzycieli jest zatem umowa stron. Powodowie nie wykazali zaś istnienia umownego zastrzeżenia między stronami, wprowadzającego solidarność wierzycieli w niniejszej sprawie.

W przedmiotowej sprawie poza sporem jest, iż powodom przysługiwało prawo współwłasności samochodu, który uległ uszkodzeniu. Żadna ze stron nie kwestionowała tej okoliczności. W aktach sprawy brak jakichkolwiek dowodów na okoliczność tego, w jakich udziałach przysługuje powodom współwłasność tej rzeczy, dlatego w oparciu o przepis art. 197 k.c. należało przyjąć domniemanie, iż udziały współwłaścicieli są równe. Oznacza to, iż każdy ze współwłaścicieli doznał uszczerbku w majątku jedynie do wysokości swojego udziału. Inna proporcja udziałów nie wynika z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Roszczenie o naprawienie szkody przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.) jest roszczeniem o świadczenie podzielne, zatem należną kwotę stosownie podzielono na dwie równe części, zasądając od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwoty po 2.557,50 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. i zasądził je zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 21 lutego 2017 roku do dnia zapłaty (czyli od dnia następnego po dniu wyznaczonym do zapłaty w żądaniu

skierowanym do pozwanego). Wymagalność roszczenia powstała już przed wniesieniem pozwu na co wskazuje treść wezwania do zapłaty określonej kwoty odszkodowania wraz z dowodem jego nadania stronie przeciwnej.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 100 k.p.c. Roszczenie powodów zostało uwzględnione w części, tj. w 72%, żądali bowiem zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego kwoty 7.151,52 zł, z czego uwzględniono kwotę 5.114,99 zł. Strony winny zatem partycypować w kosztach postępowania we wskazanych proporcjach. Strona powodowa poniosła koszty w wysokości 4.292 zł, na co złożyły się: opłata od pozwu – 358 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego – 300 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w podwójnej wysokości – 1.800 zł x 2 ustalony na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. [Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 - w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu] oraz dwukrotność opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w łącznej kwocie 34 zł. Pozwany wydatkował natomiast łącznie kwotę 2.317,53 zł, w tym zaliczkę na biegłego – 500,73 zł oraz koszt wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika - 1.817 zł ustalony na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. [Dz.U. z 2015 r. poz. 1804- w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu] wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Koszty postępowania wyniosły więc 6.609 zł, z czego pozwany winien ponieść kwotę do wysokości 4.758 zł (72%x6.609 zł), zaś jego udział w kosztach wynosił dotąd jedynie 2.317 zł, wobec czego należało zasądzić od pozwanego zwrot kosztów procesu w kwotach po 1.220,50 zł na rzecz każdego z powodów (4.758 zł -2.317 zł/: 2).

Z zaliczki pobranej na poczet biegłych uiszczonej przez pozwanego, zaksięgowanej pod pozycją 500019879559, pozostała niewykorzystana kwota 99,27 zł. W związku z tym Sąd w punkcie 2 sentencji wyroku nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa wskazaną kwotę pozwanemu.